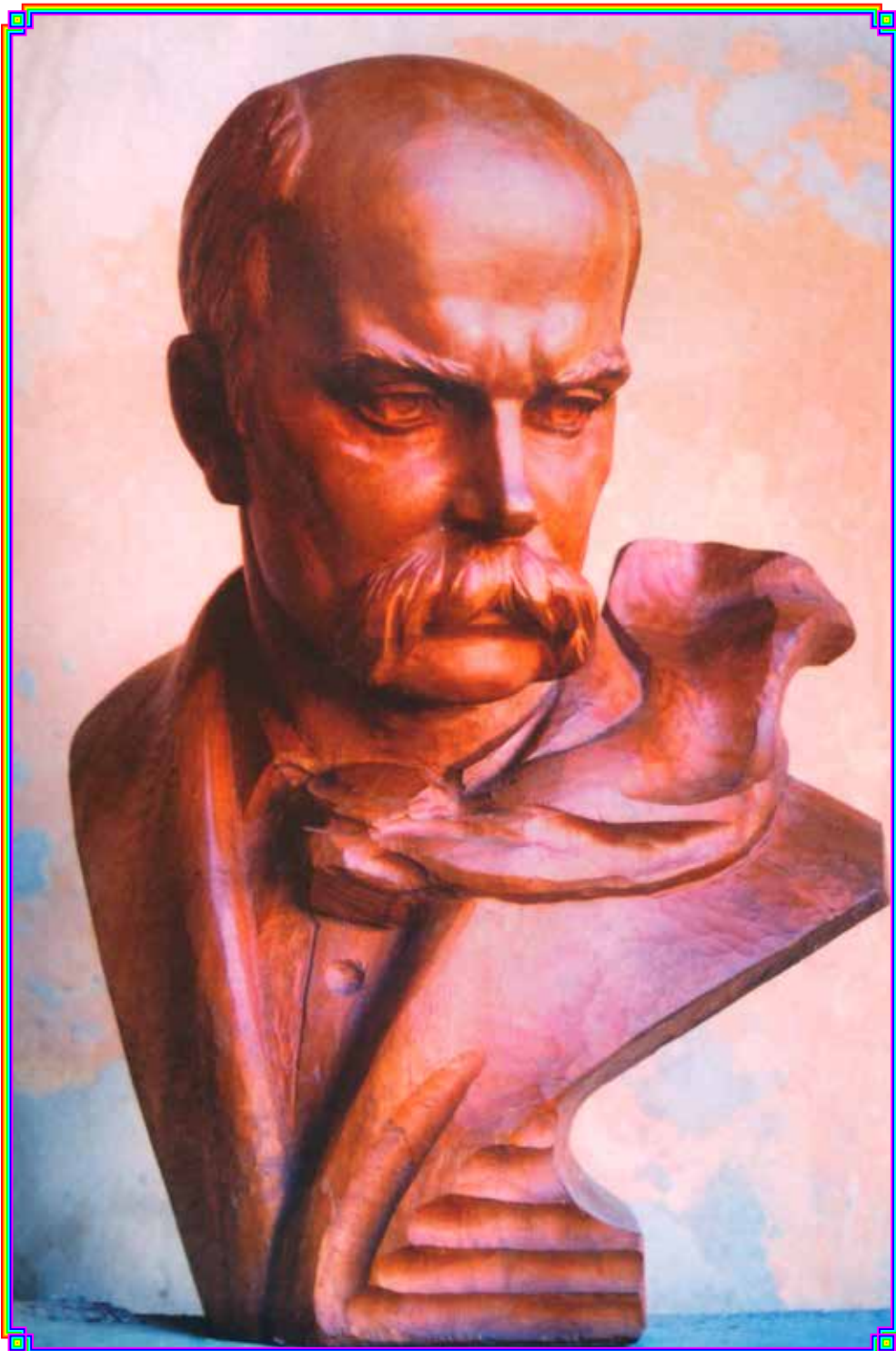

БЕРЕЗЕНЬ 2025 р.

3

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

М. Біндас

Березень

Весело цвірінькають
У дворі горобчики.
Познімали кожушки
І дівчата, й хлопчики.

- Цінь-цінь-цінь, - виспівує
Радісно синичка, -
Незабаром з'явиться
Молода травичка.

Розмалюй.

Леся Пилип'юк

Весна у горах

Зайчик вибіг ген на плай,
Каже вітру: «Доганяй!».

З нірки виліз їжачок,
Листя трусить з колючок.

Ліс і гай часу не гають -
Кептарі нові вдягають.

Ожило усе навкруг:
І верхи, і доли, й луг.

Вже нікому не до сну -
Всі спішать стрічать весну.

Кришталеві голосочки
Подали дзвінки струмочки

Й стрімголов біжать з гори
Аж відлунюють бори!

Тарас Шевченко

Учітесь, читайте,
І чужому начайтесь,
Й свого не цурайтесь.
Бо хто матір забуває,
Того Бог карає,
Того діти цураються,
В хату не пускають.
Чужі люди проганяють
І немає злomu
На всій землі безконечній
Веселого дому.

Василь Войтович
Магнолія

Я розкажу вам
Дивну історію,
Як білі метелики
Обсіли магнолію.
Летіли із неба.
У танці кружляли,
Присіли спочити -
Пелюстками стали...
Пишається цвітом
Магнолія біла,
І діти радіють -
Весна прилетіла!

На обкладинці журна-
лу твір художника Юрія
Гав'юка «Тарас Шевченко»,
червоне дерево, 55хх45х30
см, 2000 р.

«Українці дуже багаті, може, найбагатші поміж
усіма слов'янами, різнобарвними народними піснями.
Вони не мудрують, складаючи свої пісні; у них пісні
вирастають самі, як квіти на полях зелених, і їх така
кількість, якою не може похвалитися жоден народ
у світі».

(Павел Йозеф Шафарик (1795-1861) — засновник науко-
вої славістики).

Чи знаєте ви, що...

Слова на «и»

В українській мові є чотири слова, які починаються на букву «и». З 2019 року правопис узаконив ці слова, розповів мовознавець **Олександр Авраменко** у своєму експрес-уроці з української мови. «Раніше було золоте правило – слів на букву «и» не буває. Але з 2019 року правопис узаконив кілька слів, що по-

чинаються на букву «и». Перше – службове слово «ич». Наприклад, «Ич який хитрий!», «Ич яка гарна!», – каже Олександр Авраменко. Друге – дієслово «икати», тобто вимовляти «и» замість «і». «І третє – допускаються паралельні форми: «ирод» та «ірод», «ирій» та «ірій». Кожен із цих варіантів правильний.

Розмалюй.

Юрій Федькович

Співанка

Зашуміли темні лози
Козакові при дорозі.
По дорозі блудом ходить,
Вороного свого водить,
Золотую чашу носить,
Капітана слезно просить:

– Гей ти, пане капітане,
Ти, козацький атамане,
Дам ти меду, дам ти чашу,
Лиш пусти мене в землю нашу,
Лиш пусти до роду мого,
Дам коня ще вороного.

– Дурно, козак, дурно тужиш,
Бо не підеш – аж дослужиш;
А як будеш що казати,
То ти скажу прикувати
До коня до вороного,
Козаченька молодого.

Р. Завадович

Березень йде

Березень іде,
Провесну веде,
Шепче вітер поміж віти:
«Озивайтесь, де ви, діти,
Де ви, діти, де?»
Тане – тане сніг,
Річкою побіг –
Вже дихнуть вільніше

груди,

Більше вже нудьги
не буде,
А веселий сміх!

«Книги, подібно зброї, мають силу, щоб врятувати або зруйнувати.»

(Джеймс Фенімор Купер, американський письменник).

У СВІТІ КАЗОК

Казки є дуже важливим видом творчості. Вони навчають дітей бачити прекрасне в навколишньому світі, відчувати барвистість, багатство життя. Казки передають колорит народних звичаїв, містять основи народного світогляду, закладають дітям міцні підвалини народної моралі. Так, Грінченко відзначав, що казка є чудовим навчальним матеріалом. Тож не дивно, що історія виникнення казок вже нараховує тисячі років. Зокрема, українська народна казка, попри її багатоманітність, становить єдиний, монолітний блок нашої народної культури, утворений кількома потужними пластами, які виникли в різні історичні епохи. Найдавніші казки склалися задовго до виникнення державних утворень на нашій землі, до прийняття нашими предками християнства. Це, насамперед, казки про тварин, фантастичні казки, як-от казки про Яйце-райце, про Котигорошка.

Чимало українських письменників теж творили казки. Серед них Іван Франко, Леонід Глібов, Марко Вовчок, Леся Українка, Олена Пчілка, Юрій Федькович, Григорій Квітка-Основ'яненко, Левко Боровиковський, Петро Гулак-Артемівський, Євген Гребінка, Микола Костомаров, Пантелеймон Куліш, Юрій Федькович, Іван Наумович, Василь Сухомлинський, Юрій Ярмиш та багато-багато інших. Всупереч труднощам історичного шляху, українська літературна казка розвивалася і свідчила про те, що в мистецьких пошуках українські письменники йшли в ногу з письменниками Європи і світу. Використовуючи народні мотиви для створення казок, наші письменники поповнювали скарбничку української культури. Так само і авторські казки, передаючись від батьків до дітей, з часом теж можуть стати народними.

Розмалюй.

каже Чубарочка. – Бачиш, скільки яєчок я нанесла?.. От курчатка вилупляться – тоді й приходь!

Тхір закліпав очима:

– Гаразд, обов'язково прийду. Тільки добре годуї своїх курчат, – щоб тлусті були. Дуже курчаток я люблю. І тебе, Курочко, теж.

Зовсім зголоднів Тхір. Аж слинка тече. «Час уже й до квочки, – розмірковує. – Певне, підросли її синочки!»

Вранці побіг Тхір у село:

– Агов, Чубарочко, прокидайся швидше та курчаток не забудь!

– Ко-ко-ко! Ми тут недалеко. Зараз будемо!

Вибігла квочка на подвір'я та як налетить на Тхора:

– Ось тобі, ось тобі, що лякав мене, смерті моїх діток шукав!

А курчатка вже попідросли та й собі дзьобати Тхора:

– Це тобі за нашу маму. Не смій кривдити її! Лець вирвався Тхір з Чубароччиного подвір'я і що мав сили чкурнув до своєї нори.

Відтоді те село десятою дорогою обминає.

Юрій Ярмиш

Тхір і курочка

Якось виліз рудий Тхір із своєї нори. Позіхнув, потягнувся ще й зубами клацнув: «Ким би оце поснідати?»

Тхоряча нора поблизу села. От вий у перше подвір'я й заскочив. А там Курочка-Чубарочка зерно клює.

– Бач, – зрадів Тхір, – мій сніданок сам вигулюється. Гей, Чубарочко, я тебе з'їм!

А Курка й каже:

– Ко-ко-ко! Не їж мене, Тхоряко, зараз! Краще я тобі яєчко знесу. А може, й два!

Тхір почував лапкою потилицю:

– Гаразд, Курко, тільки дивись, щоб яйця свіжі були. Страх як свіжі яйця люблю! І тебе, Курко, теж.

От минув час. Зачув Тхір – кудкудаче, радіє Курочка:

– Ко-ко-ко! Яєчко знесла! Ко-ко-ко!

Підкрався Тхір до Курочки:

– Віддай яйце, тітко! Ще й сама пір'ячко почисть. Зголоднів я – страх.

– Потерпи, Тхоряко! –

Олександр Копиленко

Весна іде

Ще зовсім недавно важко було сонечку пробитися промінням крізь хмари. Вони волохаті, неначе брудні, нависають над землею, а ми поглядаємо на небо, питаємо:

— Коли ж ти, сонечко любе, розтопиш весь сніг і сріблясті ручайки полинуть у річки, в яри?

Та ось повертаєшся з школи і мружиш очі від яскравого світла. Сонце вже бавиться. Ще не припікає як слід, а тільки лагідно доторкається до обличчя.

Це ж березень місяць прийшов — перший місяць весни! А чи ж розвісили ви шпаківні? Десь уже мчать до нас з далеких країв заклопотані, веселі шпаки. їм треба хатину, щоб вивести своїх діток. Спочатку з'являться самці, а через кілька днів і їхні подружки — самички. Так само прилітають по черзі й жайворонки та зяблики. Теж наші перші весняні гості.

Жайворонки поселяються на ланах, на таловинах. Зяблики в лісах, гайках, парках, садах. Незабаром ми почуємо їхні гучні, веселі, весняні пісні. А які чисті голоси в пташок!

На ще вогких пагорках, на схилах, зацвіли наші перші весняні квіти — мати-й-мачуха. В неї квітки яскраво-жовті, ніби краплини вранішнього сонця. З-під торішнього листя соромливо виставить свою фіолетову квітку волохатий сон. Щоб не боятися нічно-

го холоду, сон надів на себе цю пухнасту шубу.

Погляньте, муха вже гріється на сонечку, ще млява, неповоротка, але вже пряде лапками, гладить ними себе по черевцю. Це вона чепуриться.

Розмалюй.

А по-справжньому сонце почне оживляти все після 21 березня, коли день дорівнює ночі. А далі дні почнуть збільшуватись, а ночі коротшати... Йде справжня весна, щоб враз перемогти зиму.

Оксана Шалак

Бузок

Зацвів бузок
Рясний-рясний —
Ми дочекалися
Весни.
Щасливих стільки
Пелюсток —
Ти тільки вийди
У садок!
А наберімо
Щастя тут.
Допоки ще
Бузки цвітуть!

Анатолій Качан

Вечір в степу

У ворота наш баран
Гупав, наче в барабан.
Гупав, дзвоником дзвонив:
«Пане господарю,
Я овечок вам привів,
Відчиніть кошару!

Вже у полі гасне день,
Ходить сон-дрімота.
Дзень-дзелень!
Дзень-дзелень!
Відчиніть ворота!»

А слідом за бараном
Мекає ягнятко:
«Атепер усі гсуртом
Почнемо спочатку:
У ворота наш баран
Гупав, наче в барабан...»

І так далі.

«І БАРВІНКОМ, І РУТОЮ...»

6.3.2025 р. до 211-річниці з дня народження Генія і Пророка українського народу Тараса Григоровича Шевченка в Інтеграційному центрі Греко-католицької благодійної організації Кошице, її працівником і талановитим художником Зореславою Перехрест був проведений Конкурс дитячого малюнку для дітей українських біженців віком від 8 до 15 років з різних міст України: з Києва, Харкова, Миколаєва а також з Кошиць. Діти намалювали малюнки на вірші Тараса Шевченка: «Село на нашій Україні, неначе писанка село», «Садок вишневий коло хати», «Соловейко в темнім гаї», «Зоре моя вечірняя», «У нашім раї наземлі»...

Всі учасники отримали задоволення від проведеного Конкурсу, як діти так і їх батьки. А головне було вшановано Шевченківське Величне Поетичне Слово, яке знову ожило в світлих дитячих малюнках. Миру всім і добра!

і.м.

Ольга Велика, 8 років, м. Київ: «Село на нашій Україні, неначе писанка село».

Еліна Ольшанська, 11 років, м. Київ: «Соловейко в темнім гаї».

Ізабела Клементе, 10 років, м. Кошиці: «У нашім раї наземлі».

Аврора Тодорова, 10 років, м. Кошиці: «Зоре моя вечірняя».

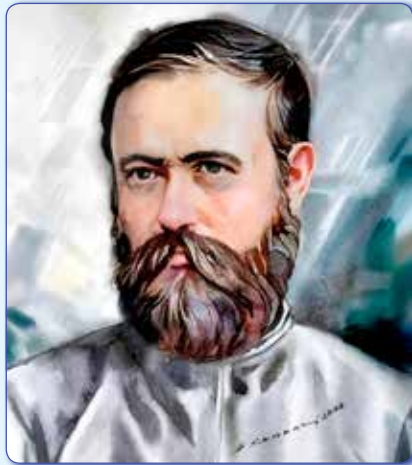
З поштової скриньки

«Ми сім'я преславної України...»

Слова у заголовку цієї сторінки належать Анатолію Кралицькому (1835-1891) – відомому закарпатському літератору та громадському діячу другої половини XIX ст., який народився у селі Чабини, що на Лабірщині.

9 березня цього року у Музеї української культури у

Свиднику відбулася святкова академія з нагоди 190-річчя від дня народження А. Кралицького. Складовою цієї урочистості була і поезія Тараса Шевченка, но у ці березневі дні весь світ згадує життя і творчість українського генія – Тараса Григоровича Шевченка.

Анатолій Кралицький (1835-1891).

Міріам Божик та Людмила Ражина наблизили присутнім життя і творчість Анатолія Кралицького.

У 1993 році видав Союз русинів-українців Словацької Республіки твір Анатолія Кралицького «Князь Лаборець».

Людмила Ражина читає вірші Т. Г. Шевченка.

Учасників академії порадував виступ жіночого співацького колективу «Свидничанка».

Анатолій Кралицький

Князь Лаборець

Уривок

Вечір, тьма. Вдалині, по вершинах горбів палають мадярські вогні. Славолюб у в'язниці, журати не дарма обурюються, сумують та передвіщають лихо. Князь схилив голову та думає... Віра перевдягається в ри-

царя, сідає на вороного та ну ж до Насті.

Темниця, в котрій сидів Славолюб, була тісна, темна діра в одну, ґратами забрану, шибку. На руках і ногах ланці, залізні двері... величезні замки... Ніт спасіння! А тут високопарні думки, славолюб'я! Замість княжого скиптра... пута! О! Видить синее небо, видить крізь тухлі скла маленького віконця, як пернаті співці швидко мигають мимо нього... вітер шумить собі вільно... а він – він у путах у в'язниці!

– Спаси біг, Насте!

– Йой! Боженьку мій, та то моя дорога княгиня Віра! – вигукнула Настя з

подивом, та цілком нерозумно.

– Віра? Княжа донька?... Котру так часто прославляли, чув-ем. Чи не є то омана або зрада? – озвався українець, який сидів за столом, надчікуючи Славолюба, замість якого прибула сама княжа дочка. Він здивувався немало; чекав свого приклонника, а тут з'явилася княгиня і то в чоловічій одежі. Що то такого?

– Насте! Ти мене запродала! Ти нерозумна стара! – почала тяжобити Віра. І вергла шолом на лавку. Довгі жовті кучері розсипались по плечах; зметала все одіяння: наперсник, зброю та все, що не належало до її власної статі. І перед українцем стала діва у всій ніжній красоті...

Він остовпів і придивлявся на її уроду.

– Ти, гостю нашої отчини, знаєш по-руськи?

– Знаю, – одповів чужинець.

– Ти ждав Славолюба?

– Його.

– Він не прийшов і не прийде, бо він зрадник, він у темниці.

– Як то може бути? – здивувався він.

– Та так, що він настійно радив мир, а сам тайкома, в погібіль отчини, змову держав із ворогом.

– Ніт, княгине, я не ворог, а посол Альмуса.

– Він вимагав моєї руки, бажав княжого вінця... обсяг пута. Сам непотребний,

нікчемний, а тим більше пихатий. У простий спосіб не вдавалося – ужив лукавства: на раді совітував війну, а перед тобою нашу неохильність до союзу...

Почувся тупіт: зі всіх боків стали сипатися мадярські кіннотники. Тутугум-вождь з величезним військом наближався до хати. Віра перервала свою мову.

Був то вчора ще приготований похід на Ужгород. Альмус, утяжений ваготою літ, остався ззаду.

Віра блискавично вибігла з хати, сіла на коня і щезла в напрямку до Ужгорода...

Наталія Забіла

Метелик

Я біжу, біжу по гаю,
Я метелика впіймаю.
А метелик не схотів –
Геть від мене полетів.

Сів метелик на травичку,
Може, думав – не помічу?
Блиснуть крилечка ясні –
Зразу видно вдалині.

Сів метелик на листочок –
Може, там сховатись хоче?
Блиснуть крилечка ясні –
Не сховатися тобі!

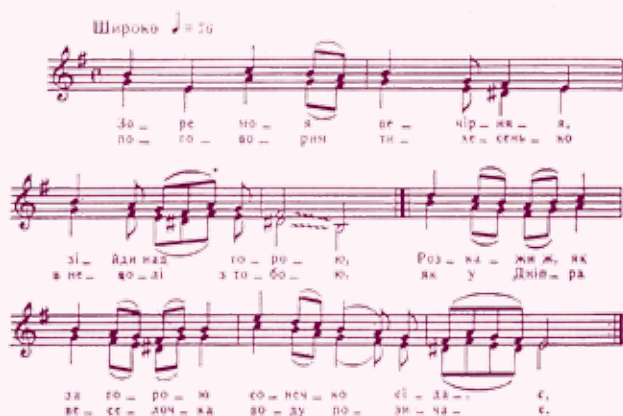
Полетів він на лужок,
Заховався між квіток,
Я їду, їду, їду –
Метелика не знайду.

Зоре моя вечірняя

На слова Т. Г. Шевченка

Зоре моя вечірняя,
Зійди над горою
Поговорим тихесенько
В неволі и тобою.

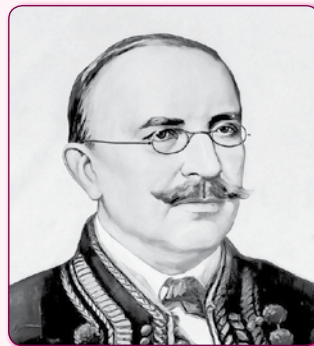
Розкажи ж, як за горою
Сонечко сідає,
Як у Дніпра веселочка
Воду позичає.

Як широка сокорина
Віти розпустила...
А над самою водою
Верба похилилась.

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Юрій Федькович

Юрій Федькович (повне ім'я і прізвище – Осип Домінік Гординський де Федькович; ім'я Юрій письменник прибрав у зрілому віці) народився 8 серпня 1834р. в с. Сторонець-Путилів (тепер смт Путила Чернівецької обл.).

У 1846 – 1848 рр.

Федькович навчається у нижній реальній школі у Чернівцях. Ґрунтовне і доповнене згодом знання мови, яке він і Федькович зі школи, стало передумовою його німецькомовної творчості, що розпочалась у роки заробітчанських мандрів юнака по Північній Молдавії та Румунії.

Першими друкованими творами Федьковича були німецька балада та романтичне оповідання «Der Renegat» (1859, сліди балади, опублікованої окремо, загублено).

З листопада 1852р. до лютого 1863р. Федькович перебуває на службі у цісарській армії. Представники молодого західноукраїнської інтелігенції заохотили офіцера австрійської армії почати писати також рідною мовою. Перші українські вірші Федьковича були опубліковані в брошурі А. Кобилянського «Slovo na slovo do redaktora «Slova» (1861) і захоплено сприйняті читачами. Брошура була спрямована проти «москвофільської» орієнтації редакційної Б. Дідицьким газети «Слово». За його редакцією та з його передмовою 1862р. у Львові була видана збірка «Поезії Іосифа Федьковича».

Збірка складається з двох розділів. У першому – «Думи і співанки» – вміщено 48 ліричних віршів різної тематики. 10 творів із більш відчутним повістувальним сюжетом виділені в розділ «Балади і оповідання», серед них своєрідний цикл – балади «Довбуш», «Юрій Гінда», «Киртчалі».

Фольклорні зацікавлення Федькович проніс крізь усе життя. У рукописах письменника залишилась фольклорна збірка «Найкращі співанки руського народу на Буковині», серед записів якої в окремий розділ виділені «Співанки Федьковича» – самостійні твори поета на фольклорні мотиви.

Юрій Федькович

Побратим

Уривок з оповідання

Я був один у свого батька, а батько багатир був! Бувало, і по вісім наймитів тримають, бо було до чого. А мені і сокири не дадуть в руки взяти, не то що.

– Що тобі, – кажуть, – роботов клопотатись, коли є кому і без тебе!

– Як же мені без роботи жити, – кажу я, – коли мені нудно?

– Чому би не нудно! – стануть ненечка, бувало, гніватись. – Ану тільки кріс да в ліс! – що ж би то я заячика печеного попоїла...

А вони умисне оце кажуть, щоб мене від роботи відтулити. Ніщо тоді вже й робити: беру кріс та йду.

А в неділю чи там у празник то сестри мене, бувало, аж проклинають, бо ненька від самого досвіта нічо не діють, лиш їм дорікають: «А сорочка Іванова яка? а ширинка яка? а він про вас і чорний ходить, і незмитий, а він сяк, а він так, хоть вас три в хаті!» Таке сердешним сестрам, бувало, діється через мене. Да коби хоть було за що, а то на» мені і сорочка як папір, і ширинка як мак, і голова вимита да вичесана, що вже ліпше хіба в якого принца, – а неньці ще недогода. Отак-то я дома проживав. А батечко, аби лиш неділя: «Ану, сину, ану на базар, ану нагулятись, доки Молодий!» – та й мені карбованців зо два в черес. Отак-то я пробував у свого батечка.

Да недовго набувся: прийшла вербецирка – а гусарський майор тільки цмокнув, як мене побачив.

Кучерики мої золоті да кохані, пішли ви попід ноги!..

У нашому селі не було кращого парубка, як той Сидор Чобанюків, – бувало, аж сіє, де стане; а що вже до стрілецтва вдався, то і не сказати. Бувало, не мине таке літо, щоб він тих два або і три ведмеді не вбив, за іншу дич і не згадувати. А увійти до нього в світлицю то нічого не видко, як лиш ті роги оленеві да зброю стрілецьку, по розсипках навішану. Були там і такі роги, що в 24 розсіх коли не більше. А що вже зброя! а що вже коник на стайні, сивий, як голуб! а що вже сидельце турецьке да поводи шовкові, сріблом цвітковані!..

Зо Сидором жили ми собі ліпше, як два рідні брати; да як нам і не жити було, коли оба жваві, оба хороші, багацькі сини, – сказано – єдинчуки, а ще до того оба стрільці! Ні пообідаємо один без одного, ні повечереємо. Чи він, бувало, до мене прибіжить, чи я до нього; говоримо сміємось, радимось, полюємо, або посідлаємо собі коники – та гайда в – заліжку! А як і то ні – а ми полягаємо собі в чердаці, позакурюємо люльки та станемо собі наші стрілецькі придабашки уповідати...

Український письменник Юрій Федькович (1834-1888) – перший український класик з Буковини. За життя письменника оповідання «Побратим» було перекладено польською та чеською мовами.

Марія Познанська Ромашка

На стрункій, високій ніжці,
Біля річки, на лужку,
У косинці-білосніжці
Стрів я квітоньку таку.

Ясним оком жовтуватим
Усміхалася мені...
Я хотів її зірвати,
А бджола сказала: – Ні!

Розмалюй.

Куточок кулінарії

Улюблена страва Тараса Шевченка

Поет Тарас Шевченко за життя дуже любив традиційну домашню українську кухню. Однією з його улюблених страв була проста, але надзвичайно смачна, яку досі обожають готувати українці. Йдеться про вареники з гречаного борошна із сирною начинкою. Розповімо, як приготувати улюблену страву Тараса Шевченка.

Вареники з гречаного борошна із сиром

Інгредієнти для тіста:

Гречане борошно – 3 скл.
Яйце – 1 шт.
Молоко або вода – 1/2 скл.
Сіль – 2 ч.л.

для начинки:

Сир – 600 гр.
Яйце – 1 шт.
Цукор – 1/2 шт.
Сіль.

для заправки:

Сметана – 2,5 скл.
або вершкове масло – 40 гр.

Як приготувати:

Доводимо до кипіння молоко або воду. Додаємо борошно, сіль, збиваємо яйце та добре перемішуємо, тим самим заварюючи тісто. Перетираємо сир через сито, додаємо яйце, цукор та сіль. Формуємо вареники. Опускаємо в киплячу підсолону воду і проварюємо протягом 10-12 хвилин. При подачі додаємо сметану або розтоплене вершкове масло.

Оксана Шалак

На дні морських

На дні морських будують краби
Для себе місто водяне.
І екскаватори, і крани –
Усе підводне, не земне.

Пірна углиб і подивлюся,
Як їм живеться там, на дні
В морському місті, ох, безлюдно,
Всі мешканці там водяні.

Борис Харчук

Калина

Бабуня Настя нічого так не любить, як садити дерево. Вона каже:

– Завжди знайдеться місце, де його посадити. А хто за це не дбає, той або байдужий, або сліпий до краси.

Коло бабуниної хати ростуть вишні. За порогом повно квітів. Біля хвіртки – курчавий бузок. А від вулиці – явори.

Позаторік бабуня принесла з лісу й посадила під вікном тонке деревце. Доглядала його, підливала. Воно прийнялося. Але першої весни не цвіло. Тільки зеленіло.

Другої весни викинуло білі китиці. Всі побачили, що це – калина.

Минається зима, настає тепло – і хати бабуниної не видно. Цвітуть білі вишні, пахне ліловий бузок, гіацинти, нарциси. Згодом жоржини тягнуться до порога. А явори шумлять.

Та найбуйніше квітує калина. Соловейко звив на ній гніздо. Він тьохкає, а калина цвіте й заглядає у вікно. Соловейко тьохкає, поки калина не перецвіте.

Кінчається літо.

З кожної гілочки на калині звисають важкі червоні грона.

Сюди прилітають журавлі. Вони збираються у вирій. Сідають на калину, дзьобають калинові ягідки.

Бабуня Настя дивиться на них і наказує.

– Наїдайтеся, щоб вам було неголодно летіти в далекі краї... Летіть, та не баріться там...

А серед зими з'являться поласувати калиною снігурі.

Отак і живе бабуня Настя – з деревами, квітами і пташками.

Розмалюй.

Математична таємниця

$6 \square 6 = 12$

$15 \square 5 = 10$

$6 \square 3 = 9$

$12 \square 5 = 7$

$4 \square 3 = 7$

Допоможи мені
завершити приклади,
вставивши у квадратики
знаки «+» та «-».

В Інтеграційному центрі Греко-католицької благодійної організації Кошице – директорка Анна Іанкова, біженці з України – дорослі й діти вже вкотре отримали в подарунок українські книжки, журнали «ВЕСЕЛКА», «ДУКЛЯ», двотижневик «НОВЕ ЖИТТЯ» від благодійників.

Леся Пилип'юк

**Ходить хмарка
з решетом**

Синім небом
Над селом
Ходить хмарка
З решетом

Мама каже:
«Гарний дощик!
Бурячки ростуть
На борщик».

Василь Сухомлинський

Шпак прилетів

Був тихий весняний ранок. Ще не зійшло сонце, тільки небо на сході стало рожевим.

На голій гілочці клена голосно заспівав шпак. Він тільки-но прилетів з далекого теплого краю. Знайшов свою шпаківню, сів біля неї й радісно сповістив:

– Я вже прилетів! Весна настала!

Спів шпак почув у своєму гнізді горобець. Він спав під стріхою в теплому кубельці. Йому не хотілося рано вставати. Та, почувши шпак, горобець стурбувався. Він розбудив горобчиху, що спала в сусідньому кубельці, й сказав:

– Шпак прилетів. Тепер нам доведеться раніше вставати. Бо за шпаком важко буде якусь їжу роздобути. Він скрізь устигне першим...

Горобчиха зітхнула й відповіла:

– Спасибі шпаків, що будитиме тебе, ледаря.

Олена Пчілка

Метелик

Діти бігають, стрибають,
Далі – весело гукають:

– Аз, метелик!.. подивиться!
Ось він, ось він метушиться!
Та який же гарний, голий!
Наче квітка, прехороший!

„VESELKA” – časopis pre deti. Ročník 73, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Borodáča č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciam. EV 3302/9.

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканин. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.